

Den nya förordningen kommer att innebära att från och med nästa reglerperiod så gäller inte längre "38-årsregeln". Det innebär att de anläggningar som inte är åldersbestämda eller äldre än avskrivningstiden inte längre ger något bidrag till intäktsramen. Konsekvensen är att regeringen ger elnätsföretag incitament att byta ut äldre anläggningsdelar även om dessa fungerar bra.

"38-årsregeln" innebär att de anläggningsdelar som är äldre än från 1977 eller som elnätsföretagen inte kunna åldersbestämma i regleringen betraktats som om de togs i drift 1977. Syftet med regeln var att underlätta det administrativa arbetet det innebär att åldersbestämma äldre anläggningsdelar. Regeln innebär också att dessa anläggningar, som fortfarande är i drift, ger ett bidrag i intäktssystemet. Det är en övergångsregel som per automatik skulle komma att upphöra att gälla när anläggningsdelarna uppnått sin regleringsmässiga avskrivningstid.

Den kalkylräntan som används vid beräkning av kapitalkostnaderna består av flera olika delar. Förenklat kan sägas att kalkylräntan består av en "riskfri" ränta och ett tillägg för de ekonomiska risker som elnätsverksamhet innebär. Av stor betydelse för kalkylräntan är hur den riskfria räntan beräknas. Enligt förordningen ska den riskfria räntan baseras på räntan på 10-åriga statsobligationer de fyra år som föregår Ei:s beslut om intäktsram och en prognos för räntan under den fyraåriga reglerperioden. Detta innebär att stort fokus blir på den historiska räntan vilket rimmar illa med investeringsbeslut på anläggningar med en livslängd på flera decennier. Investerare torde anse att räntan under anläggningarnas livstid är viktigare än den historiska räntan .